

- e) statslige statistikker for det tidspunkt, hvor de lavere lønskalaer blev indført, viser, at 70 % af de lærere, der blev udnævnt, var 25 år eller yngre, og at det er en typisk aldersprofil for nyansatte nationale lærere i et givet år; og
- f) nationale lærere, der blev ansat i professionen i 2011 og derefter, finansielt er stillet klart ufordelagtigt i sammenligning med deres lærerkolleger, der er ansat før 2011?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan indførelsen af de lavere lønskalaer da objektivt begrundes i behovet for at opnå mellem- til langfristede strukturelle omkostningsreduktioner inden for offentlige ydelser som følge af betydelige budgetmæssige begrænsninger for staten og/eller i vigtigheden af at bevare gode forhold mellem arbejdsgivere og daværende arbejdstagere i form af statsansatte og andre offentligt ansatte?
- 3) Ville spørgsmål 2 skulle besvares anderledes, såfremt staten kunne have opnået en tilsvarende besparelse ved at nedsætte lønnen for alle lærere med et betydeligt lavere beløb end den nedsættelse, der udelukkende fandt anvendelse over for nyansatte lærere?
- 4) Ville spørgsmål 2 og 3 skulle besvares anderledes, såfremt beslutningen om ikke at foretage reduktioner i lønskalaerne for de lærere, der allerede var i ansættelse, blev truffet af hensyn til en kollektiv overenskomst mellem regeringen som arbejdsgiver og fagforeninger, der repræsenterer offentligt ansatte, hvori regeringen havde forpligtet sig til at undlade at foretage yderligere lønnedsættelser for daværende offentligt ansatte, der allerede havde været udsat for lønnedsættelser, og [af hensyn til] de konsekvenser, det kunne få for forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, hvis overenskomsten ikke blev overholdt, under henvisning til det forhold, at den nye lønskala, der blev indført i 2011, ikke var omfattet af en sådan kollektiv overenskomst?

(¹) EFT 2000, L 303, s. 16.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Justice de paix du troisième canton de Charleroi
(Belgien) den 27. februar 2018 — André Moens mod Ryanair Ltd**

(Sag C-159/18)

(2018/C 166/30)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Justice de paix du troisième canton de Charleroi

Parter i hovedsagen

Sagsøger: André Moens

Sagsøgt: Ryanair Ltd

Præjudicielle spørgsmål

Afgørelsen vedrørende sagens realitet udsættes med henblik på at forelægge Den Europæiske Unions Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 3, i Europa Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (¹), der har følgende ordlyd:

- 1) Er den i nærværende tvist omhandlede omstændighed, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, omfattet af begrebet »begivenhed« som omhandlet i præmis 22 i dom af 22. december 2008, *Wallentin-Hermann* (C-549/07, EU:C:2008:771), eller af begrebet en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i 14. betragtning til nævnte forordning, således som det er fortolket i dom af 31. januar 2013, *McDonagh* (C-12/11, EU:C:2013:43), eller overlapper disse to begreber hinanden.

- 2) Skal artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 fortolkes således, at en begivenhed som den i nærværende tvist omhandlede, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, skal anses for en begivenhed, som er et led i et transporterende luftfartsselskabs sædvanlige aktivitetsudøvelse og følgelig ikke kan kvalificeres som en »usædvanlig omstændighed«, der fritager det transporterende luftfartsselskab for forpligtelsen til at betale kompensation til passagerer i tilfælde af en lang forsinkelse på en flyvning, der foretages af dette fly.
- 3) Såfremt en begivenhed, som den i nærværende tvist omhandlede, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, skal anses for en begivenhed, der udgør en »usædvanlig omstændighed«, følger det da heraf, at der for det transporterende luftfartsselskab er tale om en »usædvanlig omstændighed«, som ikke kunne have været undgået, selv om alle forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes, faktisk var blevet truffet?

⁽¹⁾ EFT L 46, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (Irland) den 2. marts 2018 — Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Noor Habib, Mohammed Haroon og Nik Bibi Haroon mod Minister for Justice and Equality

(Sag C-169/18)

(2018/C 166/31)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal (Irland)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Noor Habib, Mohammed Haroon og Nik Bibi Haroon

Sagsøgt: Minister for Justice and Equality

Præjudicielle spørgsmål

1. Med forbehold af de mulige begrundelser, der er anført i spørgsmål 2-4, handler en medlemsstat da i strid med det i artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF ⁽¹⁾ (»direktivet af 2004«) fastsatte krav om at udstede et visum så hurtigt som muligt til ægtefællen og familiemedlemmerne til en unionsborger, der udøver sin ret til fri bevægelighed i den pågældende medlemsstat eller agter at udøve denne ret, når forsinkelsen i behandlingen af en sådan ansøgning er på 12 måneder eller mere?
2. Uanset spørgsmål 1, kan forsinkelser i behandlingen af eller anden afgørelse om en visumansøgning i henhold til artikel 5, stk. 2, der skyldes et behov for at sikre, navnlig gennem baggrundstjek, at ansøgningen ikke er udtryk for svig eller misbrug af rettigheder, herunder om ægteskabet er et proformaægteskab, [være berettigede] under henvisning til artikel 35 i direktivet af 2004 eller på anden vis, og udgør de dermed ikke en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2?
3. Uanset spørgsmål 1, kan forsinkelser i behandlingen af eller afgørelsen om en visumansøgning i henhold til artikel 5, stk. 2, der skyldes et behov for at foretage grundige baggrunds- og sikkerhedstjek af personer hidrørende fra bestemte tredjelande som følge af specifikke sikkerhedsbetænkeligheder med hensyn til rejsende fra disse tredjelande, være berettigede under henvisning til artikel 27 eller 35 i direktivet af 2004 eller på anden vis, og udgør de dermed ikke en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2?